

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: P. Š., zastoupeného JUDr. Danuší Staňkovou, advokátkou se sídlem v Lázních Bohdaneč, Masarykovo nám. 1, proti žalovanému Finančnímu ředitelství v Hradci Králové, se sídlem Horova 17, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2004, čj. 4700/130/2004-Bk, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 3. 2005, čj. 31 Ca 275/2004 – 30,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 3. 2005, čj. 31 Ca 275/2004 – 30, se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 11. 10. 2004, čj. 4700/130/2004 - Bk, žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutím (dodatečným platebním výměrům) Finančního úřadu v Pardubicích ze dne 23. 7. 2003, čj. 136519/03/248913/2931, čj. 136531/03/248913/293, a čj. 136538/03/248913/2931, a platebnímu výměru ze dne 18. 7. 2003, čj. 135144/03/248913/2931, jimiž mu byla vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. až 4. čtvrtletí roku 2001.

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Svůj návrh odůvodnil tím, že žalovaný nezjistil úplně a správně skutkový stav a nevypořádal se dostatečně s námitkou, že nezjistil, které příjmy a výdaje se týkaly sdružení. Smlouvou ze dne 15. 9. 1999 se sdružil s R. R. k podnikání v oboru zámečnictví a topenářství. Oba postupně získali další živnostenský list na montáž a opravy vyhrazených plynových zařízení, avšak původní smlouva nebyla rozšířena.

Vzájemná spolupráce se odehrávala tak, že řadu zakázek prováděl každý účastník sdružení sám a takto je i fakturoval. Žalobce nekontroloval obsah faktur zařazených do účetnictví, neboť druhému účastníkovi důvěřoval. To, že se řada faktur činnosti sdružení netýká, zjistil až při daňové kontrole. Tyto faktury neměly být zahrnuty do daňového základu pro výpočet daně. Žalovaný se však s takovou námitkou nevypořádal. Další žalobní bod představovalo tvrzení, že daň nebyla doměřena správně, protože správce daně měl postupovat podle pomůcek dle § 31 odst. 5 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a to proto, že se v několika případech nepodařilo prokázat výdaje sdružení, na jejichž základě si žalobce uplatnil nárok na odpočet daně. Daňovou povinnost tak nebylo možné stanovit dokazováním dle § 31 odst. 4 daňového řádu. Poslední žalobní bod představovala námitka, že v případě daně na výstupu, konkrétně použité daňové sazby správce daně dospěl k závěru, že v roce 2001 byla u uskutečněných zdanitelných plnění použita nesprávná sazba daně a žalobce měl správnost použité sazby doložit, přičemž mu byla doporučeno, aby požádal odborné pracoviště o zařazení do standardní klasifikace produkce, což učinil. Tato zpráva, na niž se žalovaný odvolává, je ale pouze obecná a netýká se konkrétní činnosti žalobce. Proto si nechal zpracovat stanovisko daňové poradkyně, které k žalobě připojil.

Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Rozsudek odůvodnil následujícím způsobem: Není pravdou, že správce daně nevypořádal odvolací námitku, že s ohledem na společenskou smlouvu se některé faktury R. R. činnosti sdružení netýkaly. Vedení záznamů pro účely daně z přidané hodnoty se řídí § 11 odst. 3 zákona ČNR č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Sdružení bez právní subjektivity není daňovým subjektem; plátcí jsou jednotliví účastníci, kteří jsou povinni vést záznamy o přijatých a uskutečněných zdanitelných plněních a údaje z nich plynoucí uvádět v daňových přiznáních. Záznamy pro daňové účely vede určený účastník sdružení za celé sdružení odděleně. Žalobce uváděl v daňovém přiznání údaje z evidence daně z přidané hodnoty, R. R. podával negativní daňová přiznání. Správce daně v rámci kontroly a vytýkácího řízení šetřil okolnosti potvrzující nebo vyvracející uskutečnění zdanitelného plnění na uvedených přijatých fakturách. Zdůvodnění rozhodnutí je dostatečné. Správce daně dle § 19 odst. 1 a 3 zákona ČNR č. 588/1992 Sb., dospěl k závěru, že žalobce v daných případech neprokázal uskutečnění zdanitelného plnění a nárok na odpočet daně. Jednalo se o dodávky materiálu. Žalobce dne 13. 2. 2003 do protokolu uvedl, že o těchto případech mu není nic známo a že v nich jednal R. R. Ten předal doklady účetní, jež je zahrnula do účetnictví sdružení a do evidence daně z přidané hodnoty. R. R. popisoval průběh obchodních transakcí nekonkrétně, neznal osoby, se kterými jednal. Uvedl, že platby probíhaly v hotovosti a neověřoval si, zda předává peníze osobám, které jsou oprávněny jednat za dodavatele. Obchody probíhaly mimo objekty dodavatelů, většinou na plynových pumpách, doma u R. R., v plechovém hangáru v P. a na dalších místech, které si nepamatoval. Šetření u daných společností uskutečnění obchodů nepotvrdilo. Žalobce sám předmětné faktury zařadil do evidence sdružení i do daňových přiznání. Tuto námitku navíc poprvé uplatnil až v doplnění odvolání a soud ji považuje za nedůvodnou. Postup správce daně, který daňovou kontrolu zaměřil v případě daně z přidané hodnoty na vstup na prokázání uskutečnění zdanitelných plnění faktur určitých dodavatelů a v případě daně na výstupu na správnost použité sazby daně, je v souladu s § 16 a § 2 odst. 1 a 2 daňového řádu.

Nezkoumal-li správce daně žalobcem uvedené faktury a tyto jsou nadále součástí základu daně, pak žalobci nebrání, aby dle § 41 daňového řádu podal dodatečné daňové příznání a svoji daňovou povinnost stanovil správně.

K namítané sazbě daně na výstupu pak krajský soud uvedl následující: Na zprávu společnosti S., o kterou požádal R. R. a kterou správci daně předložil, správce daně reagoval výzvou žalobci, v níž konstatoval, že z předložené zprávy vyplývá, že téměř všechna uskutečněná zdanitelná plnění měla být fakturována se základní sazbou 22 %, a vyzval ho, aby se k použití sazeb vyjádřil. Dne 3. 6. 2003 R. R. zaslal správci daně přípis, v němž uvedl, které faktury a daných obdobích zařazuje se sazbou daně ve výši 5 %. Ze zprávy o daňové kontrole vyplývá, že žalobce nereagoval na výzvu. Ze správního spisu nevyplývá, že by žalobci byl nařízen kontakt se společností S., spol. s r. o., obrátil se na ni sám R. R.

Ke stanovení daně podle pomůcek ve smyslu § 31 odst. 5 daňového řádu správce daně může přistoupit pouze za splnění tímto ustanovením předvídaných podmínek. I když správce daně i žalovaný dospěli k závěru, že žalobce nesplnil své zákonné povinnosti dle § 31 odst. 9 cit. zákona a neprokázal skutečnosti, které byl povinen uvádět v daňovém příznání, mohli použít pro stanovení základu daně pomůcky jen tehdy, když zároveň nebylo možné stanovit daň dokazováním. Správci daně tedy nelze vyčítat, dospěl-li k závěru, že nebyly naplněny podmínky dle § 31 odst. 5 a základ daně stanovil dle § 31 odst. 1 až 4 daňového řádu.

Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl v rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností, opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) a d), dle obsahu kasační stížnosti však i důvodu uvedeného pod písm. a) cit. ustanovení, zákona č. 150/2002 Sb., správního řádu soudního (dále jen „s. ř. s.“), a domáhal se zrušení napadeného rozhodnutí.

Stěžovatel namítá, že krajský soud nezjišťoval, které platební výměry byly vydány na základě daňové kontroly a které nikoliv a co bylo předmětem daňové kontroly. Daňová kontrola byla zahájena dne 3. 7. 2002 a jejím předmětem byla daň z příjmů fyzických osob, daň z přidané hodnoty za I., II. a III. čtvrtletí roku 2001 a daň silniční. Jejím předmětem nebyla daň z přidané hodnoty na IV. čtvrtletí roku 2001. V protokolu ze dne 3. 7. 2002, str. 2, je uvedeno, že daňovou kontrolou bude dle § 16 daňového řádu zjištěn a prověřen daňový základ nebo jiné okolnosti rozhodné pro stanovení kontrolovaných daní. Správce daně tedy předmět daňové kontroly neomezoval, jak tvrdí krajský soud. Navíc k daňové kontrole převzal všechny přijaté a vydané faktury a smlouvu o sdružení. Na základě této kontroly byly vydány platební výměry za I., II. a III. čtvrtletí roku 2001. Platební výměry jsou součástí daňového řízení, a proto se řídí i základními zásadami daňového řízení dle § 2 daňového řádu. V případě daně z přidané hodnoty za IV. čtvrtletí roku 2001 bylo po podání daňového příznání výzvou ze dne 18. 1. 2003 zahájeno vytykáací řízení a daň poté doměřena platebním výměrem. Stěžovatel v žalobě namítal, že žalovaný nezjistil správně a úplně skutkový stav a nepřihlédl ke všem skutečnostem, které při řízení vyšly najevo – konkrétně skutečnosti týkající se předmětu činnosti sdružení. Není rozhodné, že některé námítky uplatnil až v řízení odvolacím.

K tomu dále stěžovatel zdůraznil, že Krajský soud v Hradci Králové pod sp. zn. 31 Ca 229/2004 rozhodoval o žalobě stěžovatele, jež se týkala daně z příjmů fyzických osob za rok 2001. Zde byla uplatněna stejná námitka, že určité příjmy se netýkaly sdružení a byly tedy nesprávně zahrnuty do daňového základu. Přestože uvedená daň z příjmů byla doměřena na základě téže daňové kontroly, soud se námitkou skutkově zabýval a neodmítl ji s tím, že daňová kontrola byla omezena pouze na výdajové faktury. Soudní rozhodnutí by mělo být předvídatelné.

Správce daně v napadených platebních výměrech stanovil chybně sazbu daně z přidané hodnoty na výstupu. Stěžovatel za vadu řízení před krajským soudem označuje skutečnost, že závěr krajského soudu, že odvolací námitka pouze zpochybňuje oprávnění správce daně ukládat daňovému subjektu, aby požádal o zařazení činnosti společnost S. a nesměřuje konkrétně proti jejím jednotlivým závěrům, proto se krajský soud nemohl zabývat námitkami, které nebyly uplatněny v odvolacím řízení. Tento závěr krajského soudu nemá oporu v obsahu podaných odvolání. Daňové řízení tvoří jeden celek. Obsah odvolání a uplatněné námitky v odvolání je nutno vykládat v souladu s tím, co bylo předmětem daňového řízení předcházejícího vydání napadených rozhodnutí. Žalobce dokazoval, že použitá sazba 5 % u daně na výstupu je správná, správce daně však dospěl k závěru, že měla být použita sazba daně základní. Stěžovatel všechna rozhodnutí napadl odvoláním a jeho obsah vícekrát doplňoval. V podání ze dne 12. 9. 2003, str. 3, uvádí, že v souvislosti s daní na výstupu doměření bylo provedeno bez řádně prokázaného skutečného stavu, že je nezákonné a že požaduje nápravu tohoto stavu. Dále uvádí, že správce daně řádně nevyhodnotil důkazy. Podáním ze dne 22. 12. 2003 doplnil odvolání do platebního výměru za IV. čtvrtletí 2001 mj. s tím, že ohledně daně na výstupu správce daně uvedl, že veškeré zdanitelné plnění na výstupu pro absenci jiných důkazů budou zdaněna základní sazbou, k čemuž namítl, že byly porušeny zásady daňového řízení a ustanovení o dokazování a navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí. V podání ze dne 22. 4. 2004 dále doplnil postup správce daně, jímž stěžovatele vyzval, aby si sám nechal zařadit svou činnost dle standardní klasifikace produkce, je nezákonný a že byla porušena ustanovení o hodnocení důkazů. Je zřejmé, že stěžovatel předmětnou odvolací námitku uplatnil.

Soud, jak dále uvádí stěžovatel, ve svém rozhodnutí pouze obecně konstatuje, že správce daně dal svou výzvou ze dne 3. 4. 2003 možnost dokázat použití nižší sazby daně, na což R. R. nereagoval, což není pravdou. Stěžovateli se podařilo prokázat oprávněnost použití snížené sazby daně z přidané hodnoty. Poukazuje na § 2 odst. 2, § 16 zákona o dani z přidané hodnoty s tím, že zákon mu neukládal, aby sám zařadil svou činnost podle číselných kódů standardní klasifikace produkce či celního sazebníku a odkazuje na rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 3. 2000, čj. 16 Ca 187/99 - 15. Zařazení pod kódy standardní klasifikace produkce je povinností správce daně a daňový subjekt je povinen mu k tomu poskytnout takové podklady, aby mohl zařazení provést. Stěžovatel správci daně předložil dostatečné podklady k tomu, aby mohl zařazení provést. Konkrétně předložil živnostenské listy, vydané faktury, vyjádření společnosti S. Posledně uvedené vyjádření bylo obecné a nevztahovalo se k jednotlivým fakturám, proto R. R. ve svém podání ze dne 3. 6. 2003 označil faktury, u nichž měla být použita snížená sazba daně. Správce daně porušil zásadu pro hodnocení

důkazů dle § 2 odst. 3 daňového řádu. Tyto skutečnosti stěžovatel namítal v žalobě a doložil i nový důkaz. Soud se tím však vůbec nezabýval.

Stěžovatel v žalobě uplatnil námitku, že správce daně měl v daném případě postupovat podle § 31 odst. 5 daňového řádu a stanovit daň podle pomůcek, dospěl-li k závěru, že daňový subjekt nesplnil svou důkazní povinnost. Soud však pouze uvedl, že dospěl-li správce daně, že podmínky pro uplatnění takového postupu nebyly dány, nelze mu tento postup vytýkat. Závěr krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek odůvodnění.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 14. 6. 2005 navrhl zamítnutí kasační stížnosti s tím, že neobsahuje žádné nové skutečnosti, které by měly vliv na výrok na výrok napadeného rozhodnutí a že odvolací orgán napadené platební výměry přezkoumal v rozsahu požadovaném v odvolání.

O důvodech kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvážil (vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti, podle § 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) následovně:

Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení stěžovatelových námitek.

K námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu žalovaným, neboť nezjistil, které příjmy a které výdaje se týkaly sdružení, Nejvyšší správní soud uvádí, že z jeho rozsudku ze dne 3. 11. 2004, čj. 1 Afs 19/2004 - 67, se podává, že cílem daňové kontroly podle § 16 odst. 1 zákona č. ČNR 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, je ověřit správnost a pravdivost údajů o základu daně a dani uváděných v daňových přiznáních. Je na úvaze správce daně, jakým směrem daňovou kontrolu zaměří a v jakém rozsahu; pokud však správce daně sám určí, že předmětem daňové kontroly je daň z přidané hodnoty za určité zdaňovací období, a to jak daň na vstupu, tak i na výstupu, potom je oprávněn daňovou kontrolu provádět pouze v těchto v mezích, které si sám určil, a to způsobem stanoveným zákonem o správě daní a poplatků. V daném případě ze správního spisu vyplývá (protokol o ústním jednání ze dne 3. 7. 2002, čj. 108821/02/248931/5520), že předmětem daňové kontroly byla daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001, daň z přidané hodnoty za I., II. a III. čtvrtletí roku 2001 a daň silniční za zdaňovací období roku 2001. V průběhu jednání zachyceného v citovaném protokolu správce daně objasnil, že daňovou kontrolou má být zjištěn a prověřen daňový základ nebo jiné okolnosti rozhodné pro stanovení uvedených daní.

V této souvislosti je nutné poznamenat, že konkrétní způsob provedení daňové kontroly v rámci jejího předmětu, tj. zda daňový základ za příslušné kontrolované zdaňovací období prověří komplexně či eventuálně jen namátkově prověří některé daňové doklady, záleží na úvaze správce daně s tím, že ten musí mít na paměti omezující podmínky pro přípustnost opakování daňové kontroly. Lze se tedy ztotožnit se závěrem krajského soudu, že omezil-li správce daně fakticky daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty na vstupu na prokázání uskutečnění zdanitelných plnění společností U. C., s. r. o., N., s. r. o., J. – Č. T., s. r. o., a T. C. C. 2000 a u daně na výstupu na správné použití sazby daně, nelze takový postup správce daně označit za nezákonný.

Stěžovatel již v doplnění odvolání ze dne 18. 3. 2004 proti platebním výměrům správce daně a následně i v žalobě namítal, že do daňového základu neměly být zahrnuty vyjmenované faktury za rok 2001, neboť jde o faktury R. R., které nepatřily do účetnictví sdružení. Žalovaný se s touto námitkou v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal. Krajský soud pak k námitce žalobce uvedl, že dle § 41 daňového řádu může stěžovatel podat dodatečné daňové přiznání a poukázal i na § 16 daňového řádu s tím, že cílem daňové kontroly je ověřit správnost a pravdivost údajů uvedených v daňovém přiznání a je na úvaze správce daně, na co zaměří daňovou kontrolu a v jakém rozsahu.

Nejvyšší správní soud předně podotýká, že tato stěžovatelova námitka měla být vypořádána již v rámci odvolacího řízení. S názorem krajského soudu se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Podle § 50 odst. 3 daňového řádu odvolací orgán přezkoumává odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. V rámci odvolacího řízení může odvolací orgán výsledky daňového řízení doplňovat, odstraňovat vady řízení anebo toto doplnění nebo odstranění vad uložit správci daně se stanovením přiměřené lhůty. Dle § 48 odst. 6 cit. zákona nemůže-li správce daně posoudit všechny údaje odvolání z výsledků již provedeného řízení, řízení doplní, a dle § 48 odst. 7 cit. zákona může odvolatel údaje svého odvolání doplňovat nebo pozměňovat až do doby, než je v odvolání rozhodnuto. Podle § 16 odst. 4 písm. f) cit. zákona má daňový subjekt, u něž probíhá daňová kontrola, právo vyjádřit se před jejím ukončením k výsledkům k výsledku daňové kontroly uvedenému ve zprávě. Při projednání této zprávy stěžovatel sice neuvedl, že nesouhlasí s jejími závěry a nenavrhl její doplnění, avšak i po ukončení daňové kontroly mu zůstává možnost uplatnit námitky proti závěrům daňové kontroly v odvolání proti rozhodnutí správce daně. V souladu se základní zásadou daňového řízení vyjádřenou v § 2 odst. 3 cit. zákona má správce daně v daňovém řízení přihlížet ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Cílem daňové kontroly je zjištění či prověření daňového základu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné stanovení daně. Proto je v daňovém řízení jako celku nezbytné, aby správce daně prověřil nejen skutečnosti svědčící v neprospěch daňového subjektu, nýbrž i v jeho prospěch, vyjdou-li v průběhu řízení takové skutečnosti najevo. Krajský soud tedy v předcházejícím řízení tuto právní otázku nesprávně posoudil, čímž přivodil nezákonnost rozhodnutí napadeného kasační stížností.

Stěžovateli je nutno přisvědčit i v tom, že krajský soud ve svém rozhodnutí nerozlišil, že předmětem daňové kontroly nebyla daň z přidané hodnoty za IV. čtvrtletí roku 2001, kde bylo výzvou zahájeno vytykáací řízení ve smyslu § 43 daňového řádu.

Nejvyšší správní soud následně přistoupil k přezkumu stížní námitky týkající se daně na výstupu. Stěžovatel zpochybňuje závěr krajského soudu, že jeho námitka proti postupu správce daně, jenž mu uložil doložit zařazení výkonů dle standardní klasifikace produkce s tím, že se má obrátit na společnost S., nebyla uplatněna v odvolacím řízení. Předně nutno uvést, že stěžovatel v žalobě namítal, že žalovaný při učinění závěru o nesprávném uplatňování sazby daně stěžovatelem neuvedl důvod těchto pochybností. Žalovaný stěžovatele vyzval, aby doložil správnost použité sazby a doporučil mu požádat odbornou organizaci o zařazení do SKP. Stěžovatel se proto obrátil na společnost S., která ovšem nemůže vydávat žádné stanovisko o použití sazby DPH, nýbrž pouze stanovisko k zařazení dle SKP. Zpráva společnosti S. však byla jen

obecná a netýkala se činnosti uskutečňované stěžovatelem, který ji navíc považuje za nesprávnou a k tomu přiložil vyjádření daňové poradkyně, v němž je uvedeno, že ve většině správce daně namítaných případů se uplatňuje snížená sazba daně. Krajský soud tuto námitku nejprve vypořádal s tím, že ocitoval relevantní doklady ze správního spisu, přičemž přisvědčil názoru žalovaného. V závěru uvádí, že je navíc „nepochybné, že odvolací námitka žalobce pouze zpochybňuje oprávnění správce daně ukládat daňovému subjektu, aby požádal o zatřídění činnosti společnost S., spol. s r. o., nesměřuje však proti jejím jednotlivým závěrům. Krajský soud se v přezkumném řízení nemůže zabývat námitkami, které nebyly uplatněny v odvolacím řízení.“ Z textu odůvodnění však především nevyplývá, kterou odvolací námitku, jež v předchozím řízení nebyla uplatněna, měl krajský soud na mysli. Teprve po dostatečně jasném vyjádření se měl krajský soud zabývat podrobněji otázkou, zda je možno takovouto námitku uplatnit v žalobě. Nepostačuje jen všeobecná úvaha, že nelze v přezkumném řízení u soudu uplatňovat námitky, které nebyly součástí odvolání ve správním řízení (takovýto obecný závěr není správný). V tomto ohledu je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Soud se navíc opomněl vypořádat s navrženým důkazem – vyjádřením daňové poradkyně k sazbám daně použitým stěžovatelem, proto se Nejvyšší správní soud již nemohl zabývat celým okruhem stěžovatelových námitek vztahujících k této otázce. I z důvodu těchto vad je napadené rozhodnutí nutno považovat za nezákonné.

Za daného stavu již pozbylo na významu zabývat se stěžovatelovou námitkou, že správce daně měl postupovat podle § 31 odst. 5 daňového řádu a daň stanovit podle pomůcek.

Krajský soud je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí o věci samé (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud ve věci v souladu s ustanovením § 109 odst. 1 s. ř. s. rozhodoval bez nařízení jednání.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. dubna 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu